

Одступається небо

Володимир Свідзінський

Одступається небо,
Виводить поля з таїни.
І от полувінком свіжим
Встають коралеві горби,
А в їх затоці, мирному падолі,
Яблуневі сади цвітуть,
І сонце, як легкий птах,
Перелітає з дерева на дерево,
І скрізь, де стану, видний день.

А я хотів би глухо скритись,
Як іноді зів'ялий вечір
Паде між брили хмарові,
Де грім ламкий, в вогких ізворах,
Розтрушує залізний торох.

Іти, іти. Осмеркти в домі,
Що лютий морок, як собака,
Заліг на дикому порозі,
Ввійти, замкнутися у нім,
Затьмити прахом незрушеним
І образ мій і спомин мій.